

„Elo, Míšo, Báro! Myslíte, že to zvládnou?“

Stará paní Ládvíková byla opravdu nervózní, popotahovala si sukni, už asi desetkrát zkontrolovala zip a jmenovku na kufříku a neustále se ujišťovala, že má pas i letenku v kabelce.

„Jasně!“

„Představte si to. Já, a do Ameriky! Kdo by to byl řekl? Vždyť jsem za celý život téměř nevytáhla pas z našeho města!“

Paní Ládvíková naposledy pohladila svou kočku. Holky jí slíbily, že budou Fabiolu v době její nepřítomnosti krmit a také zalévat květiny. Kočka Fabiola je kouzelná! To ale její panička vůbec netuší. Na celém světě to ví jen Bára, Míša a Ela, nejlepší kamarádky, které si říkají Sesterstvo a které Fabiola dala dohromady, aby jí pomohly vyřešit už dvě záhady. A díky tomu teď paní

Marie poletí do Ameriky, aby se po dlouhých desetiletích setkala se svou ztracenou láskou z mládí, panem Josefem. Jeho rodina ji pozvala, aby je navštívila, a ona nakonec souhlasila, i když až po dlouhém přemýšlení, protože je jí už přece jenom devadesát let...

Teď jí Bářin táta pomohl naložit kufr do auta, aby ji mohl odvézt na letiště, a holky mávaly ze všech sil.

„Užijte si to!“

„Pozdravujte pana Josefa a celou jeho rodinu, hlavně Emoryho!“

„A nebojte se, my se vám tady o domeček, kytky i Fabiolu postaráme!“ ujistila ještě paní Marii Bára, která vždycky myslí úplně na všechno.

Hned druhý den se rozhodly, že pořádně zalijí nádherné modré hortenzie u cesty k zahradní brance, na které byla paní Marie obzvlášť pyšná. Panovalo totiž velké horko, takže už začaly povážlivě klopit listy. Stará paní holky poprosila, aby do konve vždycky přidaly speciální hnojivo a pečlivě ho rozmíchaly. Jen tak si mohly

tyhle květiny udržet svoji modrou barvu. Bez tohoto přípravku by kvetly růžově.

Ostatní květiny mohly zalévat jednoduše hadicí. Kropily se taky navzájem, trhaly třešně, Fabiola se vyhřívala na sluníčku, zkrátka užívaly si letní pohody. Ela se cítila úplně a naprosto šťastná! Napadlo ji, jak by bylo skvělé mít možnost uložit si tenhle pocit jako fotku. Vždycky když by měla špatnou náladu, by si mohla tenhle pocit štěstí znovu vyvolat. Třeba někdy v budoucnosti takový vynález někdo vymyslí, kdo ví, třeba na to bude nějaká aplikace...

Takový vynález by šel na dračku, protože pocit štěstí nikdy netrvá dlouho. Jako zrovna teď.

„Do prčic, kluci jedni zatracení!“ zahulákal totiž našťavaně někdo z vedlejší zahrádky, až se všechny, včetně kočky, hrozně lekly.

„Já jim dám, darebákům! Vždyť ty slepice teď neponesou! Co to je za nápady?“

Holky opatrně vykoukly zpoza plotu, aby náhodou taky nějakou neslízly, a uviděly souseda, jak nešťastně obhlíží hejno slepic. Všechny byly zářivě modré!

„Co to...“ vyhrkla Míša překvapeně, a soused si jich tím pádem všiml.

„Děvčata! Nevíte o tom něco?“

„Ne!“ zděšeně se bránila Bára. „To my neudělaly!“

„Já vím, že vy ne. Vsadím se, že to byli ti darebáci, Benešovi synovci. Už o jarních prázdninách s nimi byly problémy a teď jsou tu zase. Jsou to pěkní lotři, ti dva!“

Soused zvedl modrou slepici do výšky a vyčítavě jim ji ukázal. Slepici se to ani trochu nelíbilo, takže se začala bránit a mávat křídly tak usilovně, až se k zemi snesl závoj modrých peříček.

„Holky, nemohly jsme to zavinit my? Co když se ty slepice nějak dostaly k tomu speciálnímu hnojivu na modré hortenzie, sezobaly ho a teď taky zmodraly?“ zeptala se nervózně Ela, když byl soused z doslechu.

„Kdepak,“ zavrtěla hlavou Bára. „Hnojivo bylo schované uvnitř a pečlivě zavřené, to vím určitě, protože jsem ho sama uklízela. A navíc slepice by něco takového nedjedly. Asi v tom vážně mají prsty ti kluci.“

„Vy je znáte, ty synovce? Jsou opravdu tak hrozní? Mohli ty slepice nějak nabarvit?“

„Neznáme,“ odpověděla zaraženě Míša. „Nevím, jestli jsou hrozní, ale jestli je nabarvili, jsou hlavně úžasně

pečliví. Všimly jste si, že ta slepice měla modrá i ta nejmenší spodní peříčka? A zobák taky!“

„Máš pravdu, to je divný,“ přikývla Bára. „Hortenzie hnojí paní Marie už několik měsíců, a stejně mají modré jen květy, ne stonky nebo listy. Jenomže jestli ty slepice někdo nabarvil třeba sprejem, nedovedu si moc představit, že si to nechaly líbit a byly celou dobu potichu.“

Zato úplně zticha teď byla Fabiola. Seděla na plotě hodně zamyšleně a shlížela dolů na modré slepice, které vypadaly jako prapodivní papoušci, hrabající se v hlíně...

Doma u večere pomalu poštuchoval Elin táta po talíři zrníčka rýže.

„Ty nemáš hlad?“ zeptala se udiveně maminka.

„Spíš nemám chuť... Když jsem vzal tu novou práci, kvůli které jsme se museli přestěhovat, myslel jsem, že dělám dobře,“ vzdychl tatínek.

„Jak to myslíš?“ přisedla si k němu maminka. „Copak vaše firma není dobrá? Nebo se vám nedaří? Vždyť

vyrábíte moc pěkné kachličky a obklady. Ty se musí prodávat skoro samy, ne?“

„No jo,“ zahučel táta. „Ale já sám nic nevyrábím. Mám na starosti jen reklamu a marketing a mám pocit, že je to hrozně neúčinné, žádná opravdová práce. Pořád se mi nedaří získat si k naší firmě nějaký vztah.“

„Asi potřebuješ dovolenou. My všichni,“ dala mu ruku na rameno máma.

„Jenomže letos jsme se docela dost vydali z peněz, když jsme se přestěhovali, a navíc zrekonstruovali půdu,“ pokračoval tatínek. „Takže je jasné, že dovolená se konat nebude,“ zavrtěl hlavou.

„Tak to ne! Dovolená přece nemusí stát řadu peněz. Můžeme zůstat doma, ale nebojte se, žádná nuda nám nehrozí. Konečně alespoň prozkoumáme všechno, co je tu v okolí, a je toho opravdu hodně,“ nedala se maminka. „Například jsem vůbec nevěděla, že tady máme dokonce i muzeum!“

„Nechci muzeum,“ odmítl takový nápad Elin malý bratříček Péťa, který chodí teprve do školky. „Co to je?“

„V muzeích bývají i dinosauři, Péťo,“ snažila se ho nalákat maminka na to, co ho teď nejvíc zajímá. „I když nevím, jestli zrovna tady u nás nějakí dinosauři existovali,“ musela popravdě přiznat, když zachytila tátův po dlouhé době pobavený pohled.

Ach jo, muzeum, pomyslela si Ela sice v duchu, ale stejně se jí nepodařilo skrýt otrávený obličej. Vynález, uchovávací šťastnou náladu, by se jí zrovna teď náramně hodil!

„Do muzea můžeme zajít, když bude pršet. Ale myslím, že tohle vás bude zajímat určitě,“ mrkl na ni táta a zapíchl prst do mapy. „Podívejte, jsou tu rozvaliny nějakého hradu! Jmenoval se Prušperk a leží jen malý kousek od nás.“

To je pravda, ulice, kde bydlí paní Ládvíková, je na samém okraji města a hned za ním se vypíná malý kopec. Ela si nikdy předtím nevšimla, že na něm něco stojí, ale značka na mapě říká, že je tam zřícenina.

„Uděláme si dobrodružný výlet, co říkáte?“

Táta teď vypadá vyloženě nadšeně, a hlavně tohle už zní líp než návštěva muzea. Dokonce i Péťovi se takový

nápad zamlouvá, hlavně když mu táta začal vykládat o rytířích, kteří na Prušperku určitě bydleli.

Ale stejně je to nejlepší s holkama a Fabiolou u paní Ládvíkové na zahradě! Kočka je celá šťastná, že jsou tam s ní, protože není vůbec zvyklá být sama, celé dny tráví s paní Marií a dělají si navzájem společnost. Ela to pozná, je na Fabiolu hodně napojená a rozumí všemu, co si myslí. Není to samozřejmě tak dokonalé, jako když

byly ve Snové říši a kočka tam mohla mluvit, ale Ela rozpozná všechny její nálady, a Fabiola má tak výmluvné oči, že je to skoro stejné, jako kdyby mluvila lidskou řečí.

„V noci se tady sama trošku bojím,“ pomyslela si například zrovna teď. Počkat! Neřekla to náhodou nahlas? Ela se zarazila, protřela si oči a pak je na Fabiolu vyvalila. Přece není možné, aby opravdu začala mluvit! Kdepak, to se jí jenom zdálo...

„Něco se tady totiž děje,“ řekla teď zase kočka.

„Fabiolo?“ oslovila ji Ela. „Ty mluvíš? Nebo se mi to zdá? Nemám úžeh nebo úpal? Prosim tě, jestli mluvíš, řekni něco!“

„Mňau!“ odpověděla Fabiola.

Ela zavrtěla hlavou. Takže se jí to zdálo. Hned si říkala, že to přece není možné! A šla si zchladit hlavu vodou z hadice, protože jí bylo jasné, že začíná fantazírovat z horka.

„Jé, holky, postříkejte nás taky hadicí!“ ozvalo se zpoza plotu. „Nám je hrozně vedro.“

Před zahrádkou stáli dva hnědovlasí kudrnatí kluci se zelenýma očima, kteří si byli tak podobní, že museli být jasně dvojčata. Zelené oči jim jen hrály, koukala jim z nich čertovina a ve tváři měli docela uličnický výraz, takže bylo opět úplně jasné, že to nebudou zrovna žádní hodní hošánci, ale spíš pěkná kvítka.

„Synovci,“ vyhrkla Míša a pak úplně zrudla.

„Správně. A taky synové, vnukové, bratrance z prvního kolene, bratrance z druhého kolene... Co ještě, brácha?“

„Já nevím, třeba nastávající švagři?“ plácl do ruky své dvojče kluk vlevo. „Ale jinak jsme Tomáš a Dan.“

„Takže vy jste ti synovci pana Beneše?“ ujistila se Bára. „Ti, co sem přijeli na prázdniny?“

„To už jsme se stihli tak proslavit?“

„Asi jo, když barvíte slepice namodro,“ pokrčila Bára rameny.

Kluci vyprskli smíchy. „Cože? To my teda určitě nebyli!“

„Vedle u sousedů přes noc zmodraly slepice. A pan soused si myslí, že jste to byli vy, protože prý už na jaře s vámi byly problémy,“ vysvětlila Míša. „Takže si na něho dejte pozor, je na vás pěkně naštvaný.“

„Ale my to nebyli, vážně,“ obhajoval se Dan.

„O jarňákách, to jo,“ neochotně přiznal Tomáš. „Na jaře jsme sousedy trochu zlobili, nastříkali jsme jim například čerstvě pověšené prádlo takovou starou ruskou voňavkou, co jsme našli u strejdy. Jmenovala se *Pikovaja dama*.“

„Byla to teda vážně síla, takže se nedivíme, že se zlobili. Ale teď v létě jsme jim vůbec nic nevyvedli,“ přidal se Dan.

„Zatím.“

„No jo. Hrozně se tady nudíme. Ale slepice bysme teda nikdy nenabarvili. Nikdy! Zvířata máme rádi, a to bysme jim neudělali.“

A na důkaz svých slov oba pohládili Fabiolu, která se na ně taky přišla podívat.

„Tahle kočka je třeba taky modrá, ale přísaháme, že my s tím nemáme nic společného. Takhle krásně by se nám to ani nikdy nemohlo povést,“ zazubil se Tomáš a Ela by byla přísahala, že slyšela, jak se Fabiola potěšeně zachichotala.

Kluci odešli a holky už se taky chystaly k odchodu, jenom se ještě musely podívat pořádně do domečku, jestli někde nezůstalo otevřené okno nebo něco zapomenutého.

„Pčík, pčík,“ ozvalo se z pokoje, kde Míša zamykala dveře na verandu. „Holky, mě teď ty moje alergie tak zlobí! V létě je to vždycky nejhorší...“ vzdychla.

„Myslíš tím, že se ti zhorší rýma?“ zajímala se Bára.

„Jo, rýma nejvíc, ale dostávám i kopřivku nebo mě začne pálit pusa...“

„Poslyš,“ řekla najednou Ela roztřeseným hlasem. „A stalo se ti někdy kvůli těm alergiím, že jsi začala průhlednět?“

„Co blbneš, Elo? Že ty sis málo namočila hlavu a máš teď úžeh? Příště si musíš vzít klobouk,“ dala si Bára přísně ruce v bok.

„Podívej se,“ ukázala Ela a ruka se jí přitom úplně klepala, protože Míšiny nohy v sandálech ztrácely tvar a zůstávaly z nich jenom obrisy.

„Jééj!“ zavřískla Míša, která se na nohy taky podívala a vyskočila na židli, jako by uviděla na podlaze krysu.

Na židličce se nohy začaly opět objevovat, pěkně pomalíčku, od palce u nohy.

„Co to je?“ Míša měla v hlase už slušný náznak paniky, a tak za ní Fabiola vyskočila a začala se jí o nohy třít, aby ji trošku uklidnila. Přitom se podívala Ele do očí a její pohled výmluvně sděloval: „Vidíš, já ti to říkala!“

„Já se teď bojím slézt dolů,“ naříkala Míša. „Myslíte, že mám alergii na podlahu?“

„Alergii na podlahu?“ nevěřícně rozhodila ruce Bára. „Nikdy jsem nic takového neslyšela a zní to jako úplná blbost! Vždyť po podlahách chodíš celý život!“